

Bon vespre

Molts de vosaltres vàreu arribar a aquesta facultat quan la Universitat de Girona era l'Estudi General. Vàreu donar les vostres primeres classes a l'antic edifici del Seminari, quan aquest era un veritable laberint. A vegades fins i tot es feia molt difícil arribar a trobar el camí més pràctic que us permetés orientar-vos per arribar fins als despatxos. Eren uns anys en què enlloc de power points es projectaven diapositives a les aules o s'apunten resums a les pissarres. Enlloc de rebre documentació pràctica a la pàgina web, se us repartien, a les bústies uns fulls de color groc amb tota mena d'informacions pràctiques. Les notes no es penjaven al moodle sinó a la porta dels despatxos. En els programes de les vostres assignatures, que repartíeu als alumnes només, hi havia uns temaris acompanyats d'una extensa bibliografia. Ningú parlava de competències, ni d'habilitats d'aprenentatge. Els exàmens es feien al mes de juny i qui suspenia podia tornar-hi al setembre. La vostra recerca es publicava com a llibres o com articles a tota mena de revistes, tothom es fiava de la seva qualitat i no calia que fossin indexades, ni que estiguessin en els millor rànquings de difusió internacional. Teníeu molt clar que tot allò que ensenyàveu a la universitat havia d'arribar també a la ciutat i que la divulgació humanística era una part essencial de la vostra feina. Els temps varen canviar i amb ells també es va transformar la institució universitària. La feina es va burocratitzar. Es va crear un espai de confluència europea que va permetre internacionalitzar millor la nostra recerca i es varen establir nous sistemes de control per vetllar per la qualitat i per avaluar-ho tot. La crisi econòmica va escombrar moltes coses. Va dificultar molt més l'accès a la universitat a una part significativa dels estudiants que havien fet tesis sota la vostra direcció. Es va començar a dir que allò que ensenyàveu era poc pràctic i, fins i tot, la vostra condició funcional, entesa com a treballadors de la funció pública, va voler ser posada en qüestió.

Els dies han passat, els cursos s'han encadenat, els anys han volat i el temps ha avançat de forma inexorable. Tots plegats ja no som els mateixos de quan vàrem començar a donar classes a aquesta universitat. Però no voldria que es mal interpretessin les meves paraules i que aquest acte d'homenatge fos un comiat

melancòlic al voltant d'un temps que ja no tornarà. Ni tampoc m'agradaria que fos el comiat de nou professors que deixen aquesta universitat quan aquesta es troba en procés permanent de transformació, amb les dificultats que tot això comporta. M'agradaria partir de la certesa que avui la Facultat de Lletres acomiada a nou professors que es senten joves i que, no fem res més que tancar, simbòlicament una etapa. Es per aquest motiu que prefereixo enterrar la melancolia d'aquell moment en que els més joves érem uns joves professors, que acabàvem d'arribar i que vàrem començar a forjar uns llaços d'amistat amb vosaltres, els professors que ja hi haureu, els que portaveu uns quants anys de lluita i dels que teníem moltes coses per aprendre. Es cert que hi va haver un dia en què tot va començar, però em nego a reconèixer que ha arribat l'hora de deixar moltes coses enrere. Els temps han canviat, però en l'horitzó sempre hi ha d'haver molta esperança.

Es per aquest motiu que, com a Degà, voldria, sobretot, convertir les meves paraules en un acte de gratitud generacional cap tots els que ja éreu aquí ensenyant i divulgant les lletres quan aquesta universitat –i aquesta facultat- s'estava construint. Us voldria agrair tot allò que heu transmès a centenars d'alumnes que us han escoltat a les vostres classes, però també vull ressaltar la vostra implicació per donar un ensenyament de qualitat, per gestionar un espai universitari amb eficiència i per aconseguir que el vostre llegat en les tasques de recerca perduri. Heu dedicat una part essencial de la vostra vida a aprendre i a transmetre un pensament crític a estudiants de generacions molt diverses. Tots plegats us hem d'agraciar.

En els propers anys, la Facultat de Lletres continuarà existint. Hi haurà altres professors. S'imposaran altres mètodes de docència. Es complicarà la recerca amb nous barems d'indexació. S'ensenyaran coses noves i es recuperaran coses velles. Es crearan més teories i s'obriran nous debats. Patirem noves crisis però les superarem. Amb tot, tingueu, però, la certesa que tots plegats continuarem lluitant per a transmetre el valuós llegat de coneixement interdisciplinar que configura l'herència de les humanitats. Cada cop que continuem ensenyant alguna cosa que hem après d'algú de vosaltres, direm el vostre nom en veu alta perquè es recordi. Vosaltres heu format aquesta facultat i aquesta facultat serà sempre casa vostra.

Per acabar voldria recitar uns versos escrits per un premi Nobel de Literatura, de la vostra generació, Bob Dylan:

Que un bon déu et protegeixi
i s'acompleixi el teu desig.
Sàpigues ajudar els altres
I deixar-te fer feliç.
Que arribis a les estrelles
per l'escala que et vas fent.
Sigues jove per sempre més.
Sigues jove per sempre més.

Endavant. Forever Youngs.
Moltes gràcies

Àngel Quintana
Degà de la Facultat de Lletres

Girona, 14 de juny de 2018